

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστό-
ρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰρ Tony.— Βασβολὸδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου — Σαβὴ δὲ-Μοντεπέν:
Ἡ ΕΚΚΛΗΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰρρασις Παρ.
Πανῶ.— Χ. Χριστιανῶδ * Ανδερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙ-
ΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προ-
πληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χριστ. ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρέτως χρυσοδέτα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Γσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητὰς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Κατεφρόνησαν τὴν πίστιν τῶν πα-
τέρων των, ἀλλὰ θὰ τιμωρηθῶσι...
— Ἄμ ἡ φωτιά, ποῦ καθὼς λέγει τὸ
τραγοῦδι, τοὺς περιμένει εἰς τὸν ἄδη;
— Πρόσεχε τὴν ἰδικήν σου, τέκνον
μου, διέκοψεν ὁ ἀδελφός Οὐβέρτος. Νο-
μίζω ὅτι ἡ ὁμελέτα σου ἤρχισε νὰ μυρίζη
ὡς αἰρετικὴ.
— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ νέα χωρικὴ κε-
νοῦσα ἐν τρυβλίῳ τὸ ἐν τῷ τηγανίῳ πε-
ριεχόμενον, ἐκάηκε λιγάκι.

— Δὲν πειράζει, ὑπέλαθεν ὁ Διονύσιος,
ἀρκετὰ ὀρεκτικὴ εἶναι καὶ τώρα.

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καταμερίσῃ αὐτὴν
διὰ μεγάλου ξυλίνου κοχλιαρίου, ὅτε δύο
ἰππῶται θωρακφόροι ἐπεφάνησαν ἀφῆνης
καὶ ἐσταμάτησαν παρὰ τὸν οὐδόν, ὡς δύο
φρουροὶ φυλάσσοντες τὴν θύραν.

Οἱ μοναχοὶ ἐφρικίασαν, κατώρθωσαν ἐν
τούτοις νὰ φανῶσιν ἀπαθεῖς.

Ὁ ἀδελφός Οὐβέρτος ἠγέρθη, ἀλλ' εἰς
νεῦμα τοῦ συντρόφου του ἐκαθέσθη πάλι-
ν.

Ἐλαβε τὸν ἄρτον, ὃν ἡ Μαρκελίνη πα-
ρέθεσεν αὐτοῖς, ἐχάραξε σταυρὸν διὰ τῆς
αἰχμῆς τοῦ μαχαιρίου, μεθ' ὃ ἐκοψεν αὐτὸν
εἰς δύο ἴσα μέρη, ἐξ ὧν προσέφερε τὸ ἐν
τῷ ἀδελφῷ Διονυσίῳ.

Οἱ ἰππεῖς, οἵτινες προσέδεσαν τοὺς ἰπ-
πους των εἰς τὸ παράθυρον, εἰσήλθον θο-
ρυβωδῶς εἰς τὴν καλύβην.

— Εἰς τὸν διάβολον ὁ κύριος Βουρβό-
νος, ἀνέκραξεν ὁ εἰς τούτων καθεζόμενος
εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης.

Οἱ μοναχοὶ ἀντήλλαξαν ταχὺ βλέμμα
καὶ ἔφερον ταυτόχρονως εἰς τὰ χεῖλη τὰ
ποτήρια αὐτῶν.

— Ὑγιάνετε, πανοσιώτατοι, εἶπεν ὁ
δεύτερος ἰππεὺς καθεζόμενος πλησίον τοῦ
συντρόφου του.

— Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔστω μεθ' ὑ-
μῶν, τέκνα μου! ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός
Διονύσιος.

Οἱ ἰππῶται προσέκλινον, κτυπῶντες δ'
ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Αἴ, κόρη, κρασί! ἀνέκραξαν.

— Πάγω νὰ φέρω, ἀπήντησεν ἡ Μαρ-
κελίνη.

— Αἴ, Γουλάρ, ὑπέλαθεν ὁ πρῶτος, πι-
στεύω ὅτι ἅμα πῖωμεν τὴν φιάλην μας θὰ
φύγωμεν.

Ὁ ἕτερος ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ζώνης τὸ
ξίφος αὐτοῦ καὶ τὸ ἀνήρτησεν ἀπὸ τινος
καρφίου ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐμπεπηγμένου.

— Νὰ μὲ κρεμάσουν ἂν φύγω πρὶν νυ-
κτώσῃ!

— Ἀλλὰ τὸ καθήκόν μας!

— Ἄς τὸν συλλάβῃ ὅστις δυνηθῇ τὸν

κύριον Βουρβόνον. Εἶμαι κατάκοπος καὶ
πεινῶ, Φοσέ.

— Σκέφθητι τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοι-
βήν, Γουλάρ!

— Ἄς τὴν κερδίσῃ ὅστις θέλει! . . .
Εἶμαι μισαποθαχμένος καὶ τί χρειάζονται
τὰ χρήματα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ νεκροῦ!

Ἡ Μαρκελίνη ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης δύο δοχεῖα οἴνου.

Οἱ ἰππῶται ἔπιον ἀπνευστί, καταβρο-
χθίζοντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐνώπιον
τῶν μοναχῶν παρατεθειμένην ὁμελέταν.

Καθ' ἣν στιγμὴν οὗτοι ἔτεμονον αὐτὴν,
ὁ Γουλάρ ὤρμησε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀπέ-
συρε τὸ πινακίον κραυγάζων:

— Μὴ τρώγετε, πανοσιώτατοι! Εὐλο-
γητὸς ὁ Θεός! ἔφθασα ἐγκαίρως διὰ νὰ
σᾶς ἐμποδίσω νὰ ἀμαρτήσετε. . . Εἶναι
Παρασκευή!

— Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν καλωσύνην
σου, φίλε, ὑπέλαθεν ὁ ἀδελφός Διονύσιος
μειδιῶν, ἀλλ' ἡ εἰδήσις ἔρχεται πολὺ ἐνω-
ρίς ἢ πολὺ ἀργά. Πολὺ ἀργά, διότι ἤρχι-
σαμεν πολὺ ἐνωρίς, διότι δὲν ἐτελειώσα-
μεν ἀκόμη.

— Ἄλλως τε, τέκνα μου, προσέθηκεν
ὁ Οὐβέρτος, ἔχομεν ἄφρσιν. . . ὁ ὀδοιπόρος
τρώγει ὅ,τι δύναται καὶ ὄχι ὅ,τι θέλει.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γουλάρ, ἔπρεπεν ὁ
βασιλεὺς νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ἄφρσιν,
οἱ ὅποιοι ἔχομεν τόσῳ βαρεῖαν ἀποστολήν.

— Τί προλήψεις εἰν' αὐταί, σύντροφε,
ὑπέλαθεν ὁ Φοσέ. Μήπως δὲν ἐξηγησθη-
μεν σήμερον τὴν πρῶταν, ἀφοῦ ἐπνίξαμεν
εἰς τὸ φρέαρ τοῦ κήπου των τοὺς τρεῖς
ἐκείνους μικροὺς αἰρετικούς, τὰ τέκνα τοῦ
ὑπουργοῦ;

— Ἐχεις δίκαιον, Φοσέ. Ἀφοῦ τόσον
καλὰ εἰργάσθημεν δι' αὐτόν, ὁ Θεός δὲν
θὰ μνησικακήσῃ ἂν ἀναλάβωμεν δυνάμεις;
δὲν εἰν' ἀληθές, πανοσιώτατοι;

Ὁ Διονύσιος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν
ἐν ἀποκρύψῃ μορφασμῶν ἀηδίας. Ὁ Οὐ-
βέρτος ἐμειδίασε καὶ εἶπεν:

— Ἄν ἡ ἀποστολή σας εἶναι ὁ διωγ-
μὸς τῆς αἰρέσεως, ἀξίζετε νὰ μερισθῆτε
μὲ ἡμᾶς αὐτὴν τὴν ὁμελέταν.

— Εὐχαριστοῦμεν, πανοσιώτατοι ! εἶπεν ὁ Γουλάρ.

Μεθ' ὃ καμμῶν τοὺς ὀφθαλμούς :

— Κυνηγοῦμεν ὅμως καὶ πολυτιμότερον καὶ σπανιότερον κυνήγιον, προσέθηκε.

— Ποῖον ; ἠρώτησαν ταῦτοχρόνως οἱ δύο μοναχοί.

— Οὐδὲν ὀλιγώτερον ἢ τὸν κύριον στρατάρχη.

— Ἐδραπέτευσε λοιπὸν ἀληθῶς ὡς διεδόθη ; ἠρώτησεν ὁ Διονύσιος μὲ ὕφος ἐκπλήξεως.

— Βέβαια· καὶ διὰ τοῦτο ἐδόθη διαταγὴ νὰ τὸν συλλάβουν ὅπου τὸν συναντήσουν.

— Ἀδύνατον ! ἀνέκραξεν ὁ μοναχὸς μετὰ δυσπιστίας.

— Ἀδύνατον ! εἶπεν ὁ Φοσέ. Ἀναγνώσατε λοιπὸν ἐδῶ.

Καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν Διονύσιον περγαμνήν, ἣν οὗτος ἔλαβε καὶ ἀνέγνωσεν ὑψηλοφώνως :

« Ὑμεῖς, Φραγκίσκος Α', χάριτι θείᾳ, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, διατάσσομεν τοὺς φίλους ἡμῶν καὶ ὑπηκόους κτλ. ἵνα τὸν Κάρολον Βουρβόνον, κατηγορούμενον ἐπὶ ἀνταρσία, προδοσία, αὐτομολία καὶ προσβολῇ κατὰ τοῦ βασιλέως, συλλάβωσι καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ ἱερῷ τόπῳ, καὶ ἂν τοῦτο μὴ κατορθωτόν, καλοῦμεν αὐτὸν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως, ἐπὶ ποινῇ ἐξορίας ἐκ τοῦ βασιλείου τούτου, δημεύσεως σώματος καὶ ὑπαρχόντων πρὸς τούτους διατάσσομεν νὰ συλληφῶσιν οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Ὠτὲν καὶ τοῦ Πουῦ, ὁ λοχαγὸς Ποατιέ δὲ Σαιν-Βαλιέ καὶ πᾶς ἄλλος ὑποπτος συνοχοῦς ».

— Ἡ διαταγὴ εἶναι σαφεστάτη, προσέθηκε· τίποτε δὲν λείπει !

Καὶ μετεβίβασε τὴν περγαμνήν εἰς τὸν ἀδελφὸν Οὐβέρτον, ὅστις ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἐπισταμένως ἀλλὰ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μόνον.

— Ἄ ! ἂν ὁ Γουλάρ ἦτο ὡς ἐγὼ δραστήριος, εἶπεν ὁ Φοσέ, θὰ συνελαμβάνωμεν ἐπὶ τέλους τὸν στρατάρχη· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀνακτορὸς ὅλα τὰ παρακλέπει διὰ νὰ φάγη καὶ διὰ νὰ πῆ !

— Ἐλα δά ! ὑπέλαβεν ὁ Γουλάρ, δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἀποθάνη τις ἀπὸ πείναν καὶ δίψαν.

Οἱ μοναχοὶ διέκοψαν τὸ γεῦμα αὐτῶν. Τοὺς ἀγκῶνας στηρίζοντες ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μειδιῶντες ἠτένιζον τοὺς ἰππότες καταβροχιζόντας τὴν ὀμελέταν, τὸν τυρόν καὶ τὴν σαλάταν. Διαταγὴ δὲ τοῦ Οὐβέρτου, ἡ Μαρκελίνη προσήνεγκε τοῖς θωρακοφόροις δύο ἄλλα δοχεταοῖνου, ἅτινα οὗτοι ἔπιον εἰς ὑγιεῖαν τῶν μοναχῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ θριαμβοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

— Εὐχαριστοῦμεν, πανοσιώτατοι, εἶπεν ὁ Φοσέ. Ἄλλ' εἶπατέ μου, σὰς παρακαλῶ, εἴσθε ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον ἢ ἔρχεσθε ἐξ ἄλλου μέρους ;

— Ἐρχόμεθα κατ' εὐθείαν ἐκ Ρώμης, ἀπήντησεν ὁ Οὐβέρτος.

— Ἐκ Ρώμης ! ἐπανελάβεν ὁ Φοσέ· λέγουσιν ὅτι εἶναι πόλις ἐκ μαρμάρου καὶ

χρυσοῦ καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι εἶναι πλήρεις πολυτίμων λίθων, ὡς αἱ λάρνακες τῶν ἀγίων.

— Καλὰ θὰ ἦτο διὰ νὰ λαφυραγωγηθῇ, παρετήρησεν ὁ Γουλάρ, ἂν μὴ ἀνῆκεν εἰς τὸν ἅγιον πατέρα μας, τὸν πάππαν !

Ἡ ἐπερώτησις αὕτη ἔκαμε τὸν Διονύσιον νὰ μειδιάσῃ, ὅστις ἐν τούτοις ἐφάνετο μᾶλλον τῶν συντρόφων του σοβαρός.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Θ'

« Εἰς ὑγιεῖαν τοῦ φίλου ! »

Ἵρραϊάν τινα πρῶταν, πολλὰ ἀξιόσεβαστα καὶ λίαν σοβαρὰ πρόσωπα ἐν Πετροπόλει—οἰκογενειάρχαι, ὑπάλληλοι καὶ ἐκατομμυριοῦχοι, φιλόλογοι, ἐπιστήμονες καὶ στρατιωτικοί, κληρικοί, κοσμικοί, καὶ ἰδιῶται—ἐταράχθησαν ἀπροσδοκῆτως, ὅταν, ἀνοίξαντες τοὺς ληφθέντας φακέλους, ἀνέπτυξαν καὶ ἀνέγνωσαν ζυτυπα φύλλα, κοσμούμενα διὰ τῆς ἐπικεφαλίδος: « Ὑπὸ τὸν πέλεκυν ! » προσκαλούμενοι νὰ θέσωσι προθύμως ὑπὸ τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο τὸν προνομιοῦχον αὐτῶν τράχηλον. Ἄλλ' ἢ προκήρυξις, ἐκτὸς τούτου, διενεμήθη καὶ εἰς ἄλλας, ἤττον ὑψηλὰς σφαίρας· εὐρέθη αὕτη καὶ ἐπὶ τῶν κλιμάκων, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς, καὶ ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, καὶ πᾶς ὁ ἀναγνώσας αὐτὴν ἐξέφραξεν εὐγλωττον σημεῖον πλήρους ἀπορίας. Ἐντοσοῦτα τὸ σκάνδαλον συνετελέσθη· περὶ τοῦ καταχθονίου φύλλου ὠμίλων καὶ εἰς τὰς συνακτοροφὰς καὶ εἰς τὰ καπηλεῖα.

Ὁ Πλάτων Βασιλεμβιτξ Βελτίστσεφ, ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἀξιωθέντων νὰ λάβωσι τὴν προκήρυξιν καὶ ἦτο ὁ μόνος, πρὸς δὲν ἀπεστάλη, οὐχὶ παρὰ τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ. Τὴν τελευταίαν ταύτην ἐργασίαν ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Βαλεριανοῦ, αὐτὸς ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀμέσως βέβαια ἐμάντευσε περὶ τίνος πρόκειται καὶ πόθεν πνέουσιν οἱ εὐνοϊκοὶ οὗτοι ἀνεμοὶ. Δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ μανιῶδους τούτου φύλλου, ὅτε ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνεφάνη ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ.

— Τὴν ἐλάβατε ; ἠρώτησεν οὗτος, καὶ μετὰ θριαμβευτικοῦ ὕφους ἔθεσε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του.

— Τὴν ἔλαβον, ἀδιαφόρως ἐπρόφερον ὁ Πλάτων διὰ ραθύμου κινήσεως ρίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν προκήρυξιν.

— Τὴν ἐδιαβάσατε ;

— Τὴν ἐδιάβασα.

— Λοιπὸν, ἂν ἀγαπᾶτε, τὰ ψαλτικὰ τῶρα !

— Τί πράγμα ; εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Πλάτων.

— Τὰ χρήματα, τὰς κερδηθείσας πέντε μου χιλιάδας.

— Μήπως ὁ Κόροβοφ συνελήφθη πλέον ;

— Πρὸς τὸ παρὸν δὲν συνελήφθη, ἀλλὰ θὰ συλληφθῇ. Σ' αὐτὸ νὰ ἦσθε βέβαιος ! . . . Καὶ τῶρα καθῆται στὴν ἐξοχὴ καὶ τυπώνει, καὶ θὰ καθῆται νὰ τυπώῃ ἐωσότου ἔλθουν καὶ τὸν περιλάβουν· αὐτὸ πιστεύσατέ το ! ἔτσι τὸν διέταξα. Διενεμήθησαν πλέον 200 φύλλα καὶ ἔχει παρακαταθήκην ἀκόμη περὶ τὰ 300 περῖπου, ὅστε θὰ τὸν συλλάβουν ἐπ' αὐτοφῶρ ! Μὲ τί τέχνη τὰ κατάφερα, αἰ ; ! Καθαρὰ, καθαρῶτάτη ἐργασία ! καὶ ἤξιζε νὰ ζητήσω περισσότερα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι φιλοκερδής ! . . . Καὶ λοιπὸν, τὰ ψαλτικὰ τῶρα.

— Ἀλλά, δὲν συνελήφθη ἀκόμη, λέγω ! ἐνδεχόμενον ἀκόμη νὰ κρυφθῇ, νὰ δραπετεύσῃ ἐκ Ρωσίας· εἴμπορεῖ νὰ μὴ ἀνακαλύψουν ἀκόμη τὰ ἔχνη του τόσον ὀγρήγορα, καὶ τόσα ἄλλα δυνατὸν νὰ συμβοῦν, ὅστε . . .

— Ὅχι, ὅσον δι' αὐτὸ μείνατε ἡσυχος· εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖράς σας ! ἐβεβαίου ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ, ἐγὼ θὰ φροντίσω ἐγκαίρως νὰ στείλω ὅπου χρειάζεται, ἀνώνυμον καταγγελίαν, ὅτι ταχὰ ἐκ καθήκοντος εὐνομίας καὶ τὰ λοιπὰ ὠθούμενος, καὶ θὰ ὑπογράψω : « Ὁ μετὰ ζήλου καλοθελητής σας » Χά, χά, χά, χά ! ἀναιδῶς ἐγέλασεν οὗτος, τρίβων τὰς χεῖρας. Τί εὐφυῆς ἐφεύρεσις, αἰ ; . . . Ἀριστούργημα ! ! . . .

— Κατὰ πόσον εἶνε εὐφυῆς, αὐτὸ θὰ τὸ δεῖξῃ ὁ καιρὸς, παρετήρησεν ὁ Βελτίστσεφ, ἐνόσφ ὅμως ὁ Κόροβοφ εἶνε ἐλεύθερος, φρονῶ ὅτι τὸ ἔργον δὲν λογιζέται ἀκόμη περατωμένον.

— Δηλαδῆ, τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, ἀναλαβῶν σοβαρὸν καὶ ψυχρὸν ὕφος εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ, εἶχα τὴν περιέργειαν νὰ μάθω πρὸς τί αἱ περιστροφῆ αὐταὶ ; μήπως δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ μοῦ δώσετε ἀμέσως τὰ χρήματά μου ; ἔτσι εἶνε ; . . . ἢ τίποτε ἄλλο τρέχει ;

— Ναί, ἐγὼ ἐσκόπευον νὰ σὰς μετρήσω τὰ χρήματα τότε μόνον, ὅταν ἐπειθόμην ὅτι ὁ Κόροβοφ συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη.

— Μὲ συγχωρεῖτε ! μετὰ σκυθρωπότητος εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Οὔτε μίαν στιγμὴν δὲν εἴμπορῶ νὰ περιμένω· ἐγὼ ἔχω πλέον εἰς τὴν τσέπην μου καὶ τὸ διαβατήριον διὰ τὴν Εὐρώπην μὲ ξένον ὄνομα, καὶ τὴν βελίτζα μου ἔχω πλέον ἐτοιμάσει, ὅστε ἄλλο δὲν μένει παρὰ τὰ χρήματα, καὶ μὲ τὸ πρῶτον τραῖνον ἔχε γρεῖὰ καὶ γλύστρησα. Ἐννοεῖτε ; . . . Τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῶ. Τὸν Κόροβοφ εἴμποροῦν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν καὶ ἀνευτῆς καταγγελίας μου, καὶ ἂν αὐτὸς εἰς τὴν ἀνάκρισιν φλυαρίσῃ τίποτε, τότε εἶνε ἀξίος καὶ 'στὸν Ἰησοῦν ἐμπρὸς νὰ μὲ σύρουν ! . . . Ἀφίσατε τὰ λόγια ! . . . Ἐγὼ

τώρα δὲν ἔχω ἄλλο νὰ πράξω, παρὰ νὰ φεύγω, νὰ φεύγω, νὰ φεύγω ἐκ τῆς φίλης πατρίδος!

Περιήλθε τὸ δωμάτιον, τὰς χεῖρας ἔχων εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ ἔστη ἐνώπιον τοῦ Βελτίστσεφ κινῶν τὸ γόνυ καὶ θεωρῶν αὐτὸν μετ' ἀπιστεύτου κυναιδείας.

— Ἐεύρετε τί θὰ γείνη ἂν δὲν μοῦ δώσετε ἀμέσως τὰ χρήματα;

— Τί;

— Νά, ἂν μὲ τσακώσουν, εἰς τὴν πρώτην ἀνάκρισιν ποῦ θὰ μοῦ κάμουν θὰ εἰπῶ ὅτι κατάφερα τὸν Κόροβοφ, τῆ παρακινήσει σας, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸν στείλετε εἰς τὸ κάτεργον, διὰ νὰ εἰμπορεῖτε ἐλευθέρως νὰ καρποῦσθε τῶν θωπειῶν τῆς κυρίας Κόροβοφ, ἴσως δὲ καὶ νὰ τὴν νυμφευθῆτε, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ προκήρυξις εἶνε προῖόν τῆς ἐφευρετικότητός σας καὶ ὅτι ἐπιτέλους, ἐγὼ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὄφειλον νὰ λάβω ὡς ἀμοιβὴν παρ' ὑμῶν πέντε χιλιάδας ρούβλια. Κ' ἔτσι θὰ τὰ εἰπῶ ὅλα! Ἐντίμως σας λέγω! ... Λοιπὸν πῶς σας φαίνεται; ... Δὲν εἰν' ὠραῖον; ...

Ὁ Βελτίστσεφ ὠχρίασε καὶ ἐταράχθη πῶς.

— Βέβαια ... ἀλλὰ πρὸς τοῦτο χρειάζονται καὶ ἀποδείξεις, ἐτραύλισεν οὗτος χαμηλοφῶνως.

— Καὶ τί; ... Ἄς εἰποῦμεν, τυπικὰς ἀποδείξεις δὲν ἔχω, ἀλλὰ μετὰ ζωηρότητος καὶ μετὰ πλήρους εἰλικρινείας θὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν ὁμολογίαν μου ταύτην, καὶ τὸ ὄνομά σας, ὡς καὶ τῆς κυρίας Κόροβοφ, καὶ σεῖς δὲ μαζὺ μὲ αὐτὴν θὰ κοπιᾶσατε εἰς τὸ δικαστήριον· ὅλοι γνωρίζουν τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις σας, καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις θὰ δημοσιευθῆ καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ, ἐπὶ τέλους, θὰ προσβληθῆτε δεινῶς.

— Πολλὰ 'ξεύρετε, βλέπω, μετὰ εἰρηνοφίλου μειδιάματος ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ, ἐνοήσας ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἀπομένει αὐτῷ, ἢ νὰ υποκύψῃ καὶ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ κυρίου Ἀντιζίστρωφ.

— Χμ... Ὁ, τι 'ξεύρω πολλά, δὲν εἶνε ζήτημα, παρετήρησεν ὁ τελευταῖος, ἐδῶ δὲν εἶνε ὅτι 'ξεύρω πολλά τόσο, ὅσον παίξει ρόλον ὁ μεγαλοφυῆς στοχασμός... Μόλτικε, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος!... Ἐγὼ εἶμαι μᾶλλον στρατηγηματικός, ὅπως καὶ ἐκεῖνος, ἔπειτα καὶ ἡ πολιτικὴ μου πάντοτε εἶνε τιμῆ καὶ εἰλικρινῆς, ἀλλὰ Βίσμαρκ! Ἐδῶ ἔγκειται ἡ ἰσχὺς μου! ... Καὶ λοιπὸν παρακαλῶ, τὰ πέντε μου δισεκατομύρια!

Ὁ Βελτίστσεφ ἐκάλεσε τὸν ὑπάλληλόν του καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τραβηκτικὴν ἐπὶ ἰδιωτικῆς τινὸς τραπέζης, ὅπως λάβῃ πέντε χιλιάδας ρούβλια.

— Ὅτ' λάβετε τὸν κόπον νὰ περιμείνετε ἕως μισῆν ὥραν, ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν Ἀντιζίστρωφ.

— Δὲν πειράζει! ἐκίνησεν ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

Ταυτοχρόνως ὁ ὑπνρέτης ἐκόμισεν ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου τὸ σύνθημα πρῶγευμα τοῦ Βελτίστσεφ.

— Ἀγαπᾶτε; ἐξ ἀδροφροσύνης ἐπρό-

τεινεν ὁ Πλάτων πρὸς τὸν ξένον του.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶμαι πρόθυμος, ἀφοῦ ἐπιθυμῆτε! μετ' ἀγρίου μειδιάματος εἶπεν ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν ὑπνρέτην, φέρετέ μου, φίλτατε, βότκαν ἐν πρώτοις· δεύτερον, φαγητόν, μαζὶ μ' αὐτὰ φέρετε καὶ μίαν μποτίλια σαμπάνια, εἰν' ἀδύνατον νὰ μὴν εἴσθε ἐφοδιασμένοι... Λοιπὸν, καλὰ τὰ εἶπα; ἠρώτησε ποιήσας στροφήν ἐπὶ τῶν πτερῶν του, μὴ συνερίζεσθε! ἔπειτα δὲ σεῖς ὁ ἴδιος μὲ ἠρωτήσατε, «ἂν ἀγαπῶ», κ' ἐγὼ διέταξα! Ἐπειτα πρέπει νὰ πρῶμεν καὶ τὰ καλοροζίκια!

Ὁ Ἀντιζίστρωφ ἔπινε δύο ποτήρια βότκας καὶ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως ἤρξατο καταβροχθίζων τὸ προσφερθὲν φαγητόν. Μεγάλως δυσπρόσιτη τὸν Βελτίστσεφ ὁ ὁμοτραπέζιος οὗτος, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ! Ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ οἰκοδεσπότου ἐδέησε ν' ἀποκρύψῃ μειδιάμα χυδαίας ἀποστροφῆς καὶ νὰ προγευματίσῃ vis-à-vis μετὰ ἀναιδοῦς ἀπολιτεῦτου ἀνθρώπου.

Ὁ ὑπνρέτης ἐκόμισε φιάλην καμπανίτου.

— Τί σαμπάνια εἶνε; νὰ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ λαμβάνων ἐκ τῶν χειρῶν του τὴν φιάλην τοῦ καμπανίτου διὰ τὴν προσήκουσαν πιστοποίησιν. Γογγύων-μεντάλι! Περιφάνη! Εὐγε! Γεμίσατέ μας, φίλε μου, δύο ποτήρια!

— Ἐγὼ δὲν θέλω, ἔσπευσε νὰ προειδοποιήσῃ ὁ Βελτίστσεφ.

— Ὅχι δά! Καὶ γιατί; εἶπε προσηλώσας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ Ἀντιζίστρωφ.

— Δὲν πίνω, ἀπεκρίθη ὁ Πλάτων, μὴ ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς μετὰ «τοῦ κυρίου τούτου».

— Ἐλα τώρα, δὲν βαρύνεσθε!... χάριν τῆς ἐκτάκτου καὶ εὐτυχοῦς ταύτης περιστάσεως, χρεωστεῖτε νὰ πιῆτε!... Τὰ καλοροζίκια... Ὅτ' πρῶμεν, βλέπετε, εἰς ἀνάπαυσιν τοῦ Κόροβοφ! Χά, χά, χά! Καλὰ δὲν τὸ εἶπα;... αἶ;...

Καὶ ἰδιοχείρως ἐπλήρωσε δύο ποτήρια, μετὰ μειδιάματος ἀληθοῦς ἠδονῆς θεωρῶν τὸ χρυσοῖον νᾶμα τοῦ ἀφρώδους καμπανίτου.

— Λοιπὸν! Τόκα! Εἰς ὑγείαν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ!... Ὁ Θεὸς νὰ τοῦ ἐλαφρύνῃ καὶ φαιδρύνῃ τὸν εἰς τὸ κάτεργον δρόμον του!

Ὁ Βελτίστσεφ οὔτε συνέκρουσεν, ἀλλ' οὐδὲ ἤγγισε τὸ ποτήριον.

— Αἶ, κύριε!... τί κάμνετε σεῖς; ἀπὸ τέτοια πρόποσιν ἀρνεῖσθε!...

— Ἀκούσατέ μου, συγκεκριημένως εἶπεν ὁ Πλάτων· ἐνοῶ νὰ φονεύσῃς ἀνθρώπον τινα, εἰμπορεῖς νὰ τὸν προδώσῃς, ἀλλὰ νὰ διαπράξῃς τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο καὶ ἔπειτα νὰ τὸν χλευάζῃς εἰς ἐπίμετρον, εἶνε αἰσχρόν!

— Καὶ μήπως ἐγὼ τὸν χλευάζω; Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ ἐκτείνας τὰς χεῖρας του· ἐγὼ πίνω ἀπλῶς εἰς ὑγείαν τοῦ φίλου μου! ἴσως τοῦ καλλιτέρου φίλου μου! Ἐγὼ μάλιστα τὸν ἀγαπῶ πολὺ! Μὰ τὸν Θεόν!... Εἶνε τὸσον καλός!... Ἐχει ἀγαθὴ ψυχὴ, χρυσῆ

ψυχὴ, ὁ ἀνθρώπος!... Πρέπει νὰ χαίρῃ κανεὶς καὶ ὄχι νὰ λυπῆται, διότι τέτοιοι ἀνθρώποι πηγαίνουν εἰς τὸ κάτεργον! Ἐνθουσιάζεται κανεὶς! Ὅποια πεποίησις! Ὅποια πίστις! Ἀδίκως νομίζετε, ὅτι τὸν ἐπρόδωσα! Ἀπαγε!... Ἐγὼ μάλιστα φρονῶ ὅτι κάπως μοὶ ὀφείλει δι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνην. Ἐπειτα δὲ τί τὸν νομίζετε, πῶς εἶνε; βέβαια, δὲν λέγω, καλὸ παιδί! ἀλλὰ ἀνευ ἀνωτέρου ὀδηγοῦ, ἀνευ ὠθήσεως, θὰ ἦτο τίποτε, μηδὲν, ἀχρηστον πρᾶγμα, καὶ ἂν τὸν ἀφίνα ὅπως ἦτο, θὰ ἀπέθνησκεν ἀγνωστος, ἐνῶ τώρα, τοῦλάχιστον τοῦ ἔδωσα θέσιν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ θέσιν σεβαστὴν! Τῷ ἐδημιούργησα ὄνομα, τὸν κατέστησα, τοῦλάχιστον πολιτικὸν μάρτυρα! ὀλίγον τὸ ἔχετε! Ὁ πολιτικὸς μάρτυς, εἶνε ἦρωας, ἀγωνιστής, καὶ μήπως τοῦτο δὲν τὸν φθάνει;! Ἄνευ ἐμοῦ δέ, τί θὰ ἦτο; ἕνας παληάνθρωπος!

— Ὅμιλεῖτε εἰλικρινῶς; ὑπόπτως ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Βελτίστσεφ.

— Εἰλικρινέστατα! Καὶ ἀπὸ μέσης καρδίας δύναμαι νὰ πῶ εἰς ὑγείαν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ καλοῦ φίλου μου!

— Καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ;

— Αὐτός;... πῶς νὰ σας εἰπῶ;.. δύναμαι τοῦ ἀρθροῦ 245 καὶ 251 τοῦ περὶ τιμωριῶν νόμου, θὰ καταδικασθῆ εἰς δωδεκαετῆ δεσμὰ εἰς τὸ κάτεργον. Καὶ ὅσον περισσότερα κοινωνικὰ θύματα, ὅσον περισσότεροι μάρτυρες, τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὴν ὑπόθεσίν μας. Καὶ ὅμως, 'ξεύρετε τί; διέκοψεν αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Ὁ καιρὸς παρέρχεται, κ' ἐγὼ φοβοῦμαι νὰ μὴ χάσω τὸ τραῖνον... Τώρα, 'ξεύρετε, μόλις-μόλις προφθάνω νὰ πάγω ἰστὸ σπίτι διὰ τὴν βαλίζαν μου.

— Τὰ χρήματα θὰ ἔλθουν ἀμέσως, εἶπε καθησυχάζων αὐτὸν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ὅχι, δὲν λέγω δι' αὐτὰ! τὸ 'ξεύρω πῶς θὰ ἔλθουν! Ἴδου τί θέλω... πρέπει νὰ γράψωμιν τὴν ἀνώνυμον καταγγελίαν, καὶ ἰστὸ σπίτι δὲν θὰ ἔχω καιρὸν νὰ τὸ κάμω τοῦτο, θέλω λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ χάνω τὸν καιρὸν μου, νὰ καθίσω εἰς τὸ γραφεῖόν σας καὶ νὰ τὴν συντάξω ἐν συντομίᾳ, καὶ σεῖς πλέον θὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ τὴν στείλετε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τοῦτο εἶνε καὶ διὰ σας ἀσφαλέστερον.

Καὶ καθίσας παρὰ τὸ γραφεῖον ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ, συνέταξε πᾶν ὅ,τι ἀπητεῖτο, προσθέσας καὶ τὴν ἐν τῇ ἐξοχῇ διεύθυνσιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ὑπάλληλος ἐκόμισε τὰ χρήματα καὶ ὁ Ἀρίσταρχος Κονόνοβιτς μετ' ἀκουσίας, πυρετωδῶς ἀρπακτικῆς ἀπληστίας ἤρξατο ἀπαριθμῶν μὲ τρεμύσας χεῖρας τὰ ἱριδόχροα χαρτονομίσματα.

— Ἐλάτε τώρα, χρηματάκια μου! ἐμπρός, ἐμβάτε εἰς τὸ θυλάκιόν μου! ἀνέκραξεν οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἔκστασίν του. Τώρα εἰς ἔργον καὶ, ὑγείαινε παμμίαιε μητέρα, Ρωσσία!!

[Ἐπεται συνέχεια].

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Είδός τι συγκινήσεως ἐξεδηλώθη ἐπὶ τοῦ ἀξέστου προσώπου τοῦ δασοφύλακος, οὗ ἡ φυσιογνωμία ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐφάνη ἥσσαν ἀγρία.

— Ἀλλὰ, κύριε κόμη, δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑπάγω συγχρόνως διὰ τὸν ἱερέα καὶ διὰ τὸν ἱατρὸν. Τί νὰ κάμω;

— Τρέξε εἰς τὸν ἱερέα πρῶτον, Καλλιουέ, καὶ εἰπέ αὐτῷ νὰ ἔλθῃ γρήγορα ... νὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

— Καὶ ὁ ἱατρὸς;

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ἄς ἱππεύσῃ... Ἄς λάβῃ τὸν καλλίτερόν μου ἵππον ... τὸν εὐνοούμενόν μου ... τὸν Βαγιαρδόν ... καὶ ἄς τὸν φονεύσῃ τρέχων, ἂν ἦναι ἀνάγκη, ἀλλὰ ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ ἦναι ἐδῶ μὲ τὸν ἱατρὸν ... ἐντὸς μιᾶς ὥρας ... ἐνόησες καλῶς, Καλλιουέ;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ἄν ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἦναι ἐδῶ, θὰ τοῦ δώσω πεντήκοντα εἰκοσάφραγκα ... Αὐτὸ νὰ τῷ εἶπῃς ... Ἄκουσες;

— Ναί, κύριε κόμη.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξῆλθεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. Ὁ δὲ κόμης ἐπανῆλθε παρὰ τῆ Μαργαρίτα.

Ἡ νεανίς δὲν ὠλόλυξε πλέον. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κεκλισμένοι. Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς νεκράν, ἂν μὴ ὑπόκωφος στεναγμὸς διαφεύγων τῶν χειλέων τῆς εἰδείκνυεν ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶχεν ἐγκαταλίπη αὐτὴν ἔτι.

Ὁ κ. Δεβεζαί, καθεστῆς παρὰ τὴν κλίνην, περιέμενεν. Εἶχε δὲ μόλις παρέλθῃ ἐν τέταρτον καὶ ἐλαφρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ κόμης ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ. Ἐπὶ τῆς φλιᾶς ἵστατο ὄρθιος ὁ Καλλιουέ, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου, γέρον ἰερέας, οὗ ἡ ἀργυρόχρους κόμη ἔσπευσε πρόσωπον, φέρον τὸν τύπον τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης.

— Ἄ! κύριε κόμη, ἔξεν ὁ κόμης καὶ μετ' ἐφημέριε, ἀνέκρα, ὑποπλάτῃς, κατὰ τὸν ἦλθετε! ... πόσον ἀνυπόμονως σὰς περιέμενον!

— Κύριε κόμη, ἀπήντησεν ὁ γέρον ὑποκλινόμενος, ὅτι ἤκουσα παρὰ τοῦ Καλλιουέ μοὶ ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην, ἀνέκραστον τρόμον. Τὸ κακὸν δὲν ἦναι τόσῳ δεινόν, ὅσῳ μὲ ἄφισε νὰ ὑποθέσω... νὰ ὑποθέσω... δὲν εἶναι ἀληθές; Ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς;

— Φεῦ! δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀπαντήσω. Εἶμαι ὡς κεραυνόπληκτος· ἔλθετε... θὰ τὴν ἰδῆτε καὶ θὰ κρίνετε ὁ ἴδιος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ κόμης ἔφερε τὸν ἱερέα παρὰ τὴν κλίνην· εἶτα ἐπανελθὼν εἰς τὴν θύραν ἠρώτησε τὸν Καλλιουέ:

— Καὶ ὁ ἱατρὸς;

— Ὁ Ἰωάννης ἐπῆγε δι' αὐτὸν μὲ τὸν Βαγιαρδόν.

— Εἶπες εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν ἵππον ἐν ἀνάγκῃ;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ὑπεσχέθης αὐτῷ τὰ πεντήκοντα εἰκοσάφραγκα;

— Τὰ ὑπεσχέθην... Ὁ Ἰωάννης δὲν θὰ λυπηθῇ τὸ ἄλογον καὶ ὅταν φθάσῃ θὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐπιστρέψῃ πεζός.

— Ἐχει καλῶς. Ὅταν ἔλθῃ ὁ ἱατρὸς, φέρε τον ἀμέσως μέσα.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξυπνήσω τὴν θαλαμηπόλον τῆν κυρία;

— Ὁχι!... ὄχι!... ἀπήντησεν ὁ κύριος Δεβεζαί ἔντρομος... Μὴν ἐξυπνήσῃς κανένα. Ἄς περιμένωμεν τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἀποκαλύψωμεν καὶ εἰς ἄλλους ὅ,τι συνέβη ταύτην τὴν νύκτα.

Ὁ Καλλιουέ, κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν ἐπέμενεν ἐν τούτοις μεταβάς ἀθουρόβως, ἀνεκοίωσεν εἰς τὴν εὐνοουμένην θεραπευτιδίαν τῆς κομῆσεως τὰ συμβαίνοντα.

Ὁ κόμης ἐπανῆλθε παρὰ τῆ Μαργαρίτα. Εὗρε δὲ τὸν γέροντα ἱερέα γονυπετῆ παρὰ τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ νέα ἐπιθάνατος.

— Θύγατερ, ἔλεγεν αὐτῇ, μὲ προσεκαλέσατε... Ἰδοὺ ἦλθον, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας.

Ἡ Μαργαρίτα ἀκούσασα ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν του.

Κατέβαλεν ὑπερτάτην προσπάθειαν ἵνα ἐγερθῇ καὶ τὸ κατώρθωσε μετὰ μεγίστου κόπου. Τείναςα δὲ πρὸς τὸν ἱερέα ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας, εἶπεν:

— Πάτερ μου, ἀκούσατε τὴν ἐξομολόγησίν μου.

Η'

Κλοπὴ ἐγγράφων.

— Λέγετε, κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς σὰς ἀκούω... καὶ ὁ Θεὸς ἐπίσης σὰς ἀκούει.

Ἡ νεανίς, διὰ φωνῆς διακοπτομένης καὶ μόλις ἀκουουμένης, ἤρχισε τὴν ἐξομολόγησίν της, διαρκέσασαν ἐπὶ πολὺ. Ἐνίοτε οἱ λόγοι ἐξέπνεον πρὶν ἢ ἐξέλθωσι τῶν χειλέων της· ἄλλοτε δὲ σπασμωδικοὶ λυγμοὶ διέκοπτον αὐτήν. Καθ' ὅσον ἡ νεανίς ἐλάλει, ὁ γέρον ἱερεὺς ὠχρία, ὅτε δὲ ἡ ἐξομολόγησις ἐτελείωσε, τὸ πρόσωπον τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου ἦτο τεταραχμένον καὶ πελιδνόν, ἐπίσης καὶ τῆς μετανοούσης. Οὐδὲν ὑπελείπετο τῶν αὐτῶν ἀκούσῃ. Ὅθεν, τείνας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεανίδος, ἀπήγγελε τοὺς καθιερωμένους λόγους τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συγχωρήσεως. Εἶτα ἐψιθύρισε:

— Τώρα δυστυχῆς μου κόρη, θάρρος καὶ ἐλπίζει!... Ὁ ζήσης... διὰ τὴν μετανοίαν καὶ τὴν ἐξάγνισιν...

Ἡ Μαργαρίτα, κινήσασα τὴν κεφαλὴν, ἀπήντησεν:

— Ὁχι, πάτερ μου... ὄχι, δὲν θὰ ζήσω... Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' ἐμὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ... ἡ χεῖρ τοῦ Θεοῦ ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς ἐνόχου κεφαλῆς μου... μὲ τιμωρεῖ... καὶ τὸν εὐλογῶ... Ἀλλὰ μοὶ μένει τελευταῖόν τι καθήκον... ὑστάτη καὶ ἐπίσημος ἐξιλέωσις μοὶ ἐπιβάλλεται... εἰδοποιήσατε, σὰς παρακαλῶ, τὸν συζυγόν μου... εἰπέτε αὐτῷ ὅτι τὸν ἐξορκίζω νὰ ἔλθῃ πλησίον μου.

Ὁ γέρον ἱερεὺς, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν δακρύων, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ, ἔκλινε μόνον τὴν κεφαλὴν, ὅπως δείξῃ εἰς τὴν Μαργαρίταν ὅτι ἐμέλλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αἰτησίαν της, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐξομολογήσεως τῆς συζύγου του ἔμενε συσπειρωμένος ἐπὶ τινος σκίμποδος εἰς τὸ βάθος τοῦ κοιλώματος ἐνός τῶν παραθύρων.

— Κύριε κόμη, εἶπεν αὐτῷ, προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του, ἡ κυρία κόμησσα σὰς προσκαλεῖ εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀγωνίας της... πορευθήτε καὶ μὴ λησμονήτε, ὅτι ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησεν, οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἦναι ἀνοικτίμων... Εἰς γέρον, κύριε κόμη, εἰς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, σὰς ὑπενθυμίζει τὴν μεγάλην ταύτην καὶ ὑψηλὴν ἀλήθειαν... καὶ ὡς ἱερεὺς, καὶ ὡς ἄνθρωπος, σὰς ἰκετεύει νὰ ἦσθε ἐπιεικῆς καὶ οἰκτίμων.

Ὁ κόμης ἔκλινεν ἐνώπιον τοῦ γέροντος ἐρημερίου—καὶ ἐπλησίασε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν κλίνην. Ἡ Μαργαρίτα, ἐγερθεῖσα, ἔδραξεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας του καὶ σπρίγγασα αὐτὰς σπασμωδικῶς ἀνέκραξεν:

— Συγγνώμην!... συγγνώμην!... κύριε κόμη, συγχωρήσατέ με!

— Σὰς συγχωρῶ, δυστυχῆς!... σὰς συγχωρῶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου, ἐψέλλισεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μαργαρίτα, ἡσυχάσατε καὶ ζήσατε...

— Μὲ συγχωρεῖτε; ἠρώτησεν ἡ νεανίς μετ' ἀφάτου ἐκπλήξεως.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας... σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ἴσως δὲν εἰδεύρετε... ἀκούσατε... ἀκούσατε... θέλω... ὀφείλω νὰ σὰς τὰ εἰπῶ ὅλα.

Ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ τὴν διακόψῃ, ὅπως μὴ ἀρχίσῃ διηγῆσιν ἀνωφελεῖ καὶ σπαρρακτικὴν δι' ἀμφοτέρους, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος κατέστησαν ἀπλανεῖς· κραυγὴ δέ, ἥτις ἐράνη ἐξεληθούσα ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τοῦ στήθους της, διέφυγε τῶν συνεσπασμένων χειλέων της. Τὰ μέλη τῆς ἐτανύθησαν· συνεστρέφετό δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ φοβερῶν σπασμῶν καὶ ρηγνύουσα ἀνάρθους κραυγὰς.

— Τί ἔχετε; Θεέ μου!... τί ἔχετε!... ἐψέλλισεν ὁ κόμης, ἐν ὑπερτάτῃ ἀγωνίᾳ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπήντησεν, ἢ δι' ὀξυτέρων κραυγῶν καὶ σπαρρακτικωτέρων ὀλολυγμῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὁ ταχὺς

καλπασμός ἵππου, σταθέντος πρὸ τοῦ πύργου. Καί μετὰ ἕν λεπτόν, ὁ Καλλιουὲ εἰσήγε τὸν ἰατρόν, ὃν ὁ κύριος Δεβεζαὶ δραμῶν ὠδήγησεν εἰς τὴν κλίνην.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἠρώτησεν αὐτός, τί ἀλλόκοτος ἀσθένεια εἶναι αὐτή;

— Τοκετός πρόωρος ... ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἀπὸ ἐξήτασε τὴν Μαργαρίταν.

Ἄρκουόντως καὶ ἕως πολὺ ἐξετάθημεν ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νυκτός. Δέον νὰ μὴ ποιήσωμεν κατάχρησιν τῶν πενθιμωτέρων χρωμάτων, ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὴν διαθέσιν τοῦ μυθιστοριογράφου. Ἄς ρίψωμεν λοιπὸν πέπλον ἐπὶ τῆς ἀλγεινῆς ταύτης εἰκόνας καὶ ἅς περιορισθῶμεν νὰ εἴπωμεν μόνον ὅτι μετὰ μίαν ὥραν ἡ Μαργαρίτα ἔπαυσε νὰ ὑποφέρει, κοιμηθεῖσα τὸν ὑστατον ὕπνον, ἐνῶ ὁ ἰατρός παρουσίαζεν εἰς τὸν κόμητα Δεβεζαὶ νεογόνον θῆλυ, οὐτινος ἡ μήτηρ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ τὸν πρῶτον κλαυθμόν.

Ὁ πύργος τοῦ Βιλλεδιου ἐκείτο εἰς ἀπόστασιν λεύγας περίπου ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Δεβεζαί. Δὲν εἶχε τὰς ἐπιβλητικὰς ἀναλογίας τοῦ οἰκῆματος, ἐν ᾧ συνέβησαν τὰ ἄχρη τοῦδε ἱστορηθέντα. Ἦτο μικρὸς γοθθικός πύργος, εἰς ὃν εἶχον προστεθῆ νεώτερα τινὰ κτίρια, καὶ ὅστις ἐκείτο ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Λεῖγρος, ἐν μέσῳ μεγαλοπρεποῦς δάσους. Ὁ ὑποκόμης τοῦ Βιλλεδιου διέμενε διηνεκῶς ἐν τῷ ὠραίῳ ἐκείνῳ μέρει. Εἶχε νυμφευθῆ γυναῖκα, πρὸς ἣν μόνον ψυχοστάτην φιλίαν ἠσθάνετο, ἀνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης σκιάς ἔρωτος. Μετὰ δύο ἔτη ἡρέμου συμβιώσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εὐτυχοῦς, ἡ ὑποκόμησσα εἶχεν ἀποθάνῃ, καταλιπούσα εἰς τὸν σύζυγον τῆς υἱὸν ὀλίγων μηνῶν, ὀνόματι Λουκιανόν. Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀρχεταὶ ἡ ἱστορία αὕτη, ὁ παῖς ἐκείνος ἦτο ἐξαέτης. Ὁ ὑποκόμης εἶχε συγκεντρώσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἅπανσαν τὴν ἀγάπην του, ἄχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνέλαβε σφοδρότατον ἔρωτα πρὸς τὴν κυρίαν Δεβεζαί.

Ὁ ἔρωσ οὗτος, ὁ ἐπὶ μικρὸν ἀνελπισ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατακτετήσας καὶ τὴν καρδίαν τῆς Μαργαρίτας, παρήγαγε δῆλητηριώδεις καρπούς. Παραυρέθημεν εἰς τὴν ἀπαισίαν λύσιν τοῦ φοβεροῦ ταύτου δράματος.

Νῦν θὰ μεταβῶμεν, ἵνα περιπολήσωμεν, δίκην νοκτοκλεπῶν, περὶ τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιου, μίαν ὥραν μετὰ τὸν θάνατον τῆς κομῆσσης Δεβεζαί.

Ἡ θύελλα δὲν ἐμαίνετο πλέον, ἀλλ' ἡ νύξ ἦτο ἔτι σκοτεινῆ. Μόλις ἐν τῇ ἀνατολῇ ὠρᾶ τις ταινία, διαγραφομένη ἐπὶ μέλανος οὐρανοῦ, ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ ἡώς δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ διασκεδάσῃ τὰ σκότη.

Ὁ νεαρὸς Λουκιανὸς καὶ ὁ παιδαγωγὸς του ἐκοιμῶντο ὕπνον ἀτάραχον, ὁ εἰς παρὰ τὸν κοιτῶνα τοῦ ἐτέρου. Οἱ ὑπηρεταί, οἵτινες ὡς ἐκ τοῦ βρόμου τῶν βροντῶν, δὲν εἶχον δυνήθῃ νὰ κοιμηθῶσι κατὰ

τὸ πλεῖστον τῆς νυκτός, ἡσύχαζον ἕκαστος ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ οἰκῆματί του.

Μόνοι οἱ ἵπποι, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν μικρὰν ἀπουσίαν τῶν δύο συντρόφων των, ἐπληττον διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος καὶ ἐχρεμέτιζον ἐν τῇ ἵπποστασίῳ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, σχῆμά τι ἀνθρώπινον ἐξέβη τὸν δάσους, κατηυθύνθη εἰς τὸν πύργον, βυθίζον μετὰ μεγίστης προφυλάξεως. Ὁ νύκτιος ἐκεῖνος ὁδοιπόρος εἶχε βεβαίως σπουδαιοτάτους λόγους ὅπως μείνῃ ἀπαρτήρητος. Ἄλλ' ὁ φόβος αὐτοῦ περὶ οἰασθήποτε συναντήσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου, εἰς ὃν πάντες ἐκεῖ ἦσαν βυθισμένοι, ἦτο ἀβάσιμος.

Ὁ Καλλιουέ, — διότι οὗτος ἦτο ὁ προφυλακτικῶς βυθίζων — ἀφίκετο τέλος παρὰ τινὰ τῶν παρὰ τὰ πλευρὰ τοῦ παλαιοῦ πύργου κομφῶν πυργίσκων, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μικρὰ θύρα, ἣν κάλλιστα ἐφάνετο γινώσκων ὁ Καλλιουέ, ὅπερ οὐδὲν ἔχει καὶ τὸ παράδοξον, διότι οἱ κύριοι Δεβεζαὶ καὶ Βιλλεδιου ἐθήρευον συνήθως ὁμοῦ, εἴτε ἐν τοῖς κτήμασι τοῦ ἐνός, εἴτε ἐν τοῖς τοῦ ἐτέρου, καὶ οἱ ὑπηρεταὶ αὐτῶν ἔζων ἐν μεγίστῃ οἰκειότητι.

Τούτου τεθέντος οὐδὲν παράδοξον, ἐπαναλέγομεν, ἂν ὁ Καλλιουέ ἐγίνωσκε τόσον καλῶς πάντα τὰ μέρη τοῦ πύργου Βιλλεδιου.

Ὁ δασοφύλαξ ἀπέθετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ κλεπτοφάνκρον, ὅπερ εἶχε χρησιμεύσῃ αὐτῷ ὅπως εἰσδύσῃ εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου Δεβεζαί, καὶ σάκκον ἐκ πανίου, ἀρκούντως μεγάλον, ὅστις ἐγγίσας τὴν γῆν ἐξέπεμψε μεταλλικὸν ἦχον. Εἶτα λύσας αὐτόν, ἐξήγαγε διάφορα ἐργαλεῖα, ἐν οἷς καὶ σιδηροῦν λωστόν, ἔχοντα τριῶν ποδῶν μήκος καὶ ὡσεὶ δακτύλου διάμετρον. Εἰσήγαγε τὴν ἀκρὰν τοῦ λωστοῦ τούτου ὑπὸ τὴν θύραν τοῦ πυργίσκου καὶ μεταχειρισθεὶς αὐτόν ἀντὶ μοχλοῦ, διὰ τῆς ἠρακλείου αὐτοῦ ἰσχύος, κατάρθωσε ν' ἀποσπᾷσῃ τὴν θύραν ἀπὸ τῶν στρουφῶν των. Τούτου γενομένου, ἔθετο αὐθιὰ τὸν λωστόν ἐν τῷ σάκκῳ, ἔλαβε τὸ κλεπτοφανάριον καὶ τινὰ ἐκ τῶν ἐργαλείων, ἅτινα εἶχε φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀνῆλθεν ἐλικοειδῆ τινὰ κλίμακα. Φθάσας εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα, εὗρε θύραν κεκλεισμένην, ἀγούσαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Τῇ βυθίᾳ τοῦ κοχλιοστροφῆος, ἐπέσπασε τὸ κλειθρον καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν ἐκείνην. Διῆλθε δύο ἢ τρεῖς αἰθούσας, καὶ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου.

Ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ ἦτο γραφεῖον κεκαλυμμένον διὰ βιβλίων καὶ ἐγγράφων. Ὁ Καλλιουέ ἐκάθησε παρὰ τὸ γραφεῖον, καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ἐκ μέλανος μαροκινίου χαρτοφυλάκιον ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἐξήτασε τὸ περιεχόμενον, συνιστάμενον εἰς οἰκογενειακὰ ἐγγράφα· ἐπανέθεσε τὰ ἐγγράφα ἐν αὐτῷ, ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ δὲν ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ πλέον.

Ἄλλ' ὠθούμενος ὑπὸ λόγου, ὃν ἄχρι τοῦδε ἀγνοοῦμεν, ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου. Διὰ τινος ἀγγί-

στρου παρεβίασε τὸ κλειθρον τοῦ πρῶτου, ἐν ᾧ εὗρε τὰ κλειδιά τῶν ἄλλων, ὅπερ ἀπήλλαξεν αὐτὸν μακρὰς καὶ δυσχεροῦς ἐργασίας. Ἠνέφξε καὶ ἐξήτασε διαδοχικῶς πάντα τὰ συρτάρια, ἐν τῶν ὁποίων περιεῖχε σημαντικὴν ποσότητα χρυσῶν νομισμάτων καὶ τραπεζογραμματίων. Ὁ Καλλιουέ οὐδὲ κἂν ἤγγιξε τὰ χρήματα ταῦτα, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεῦνας του. Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε δέσμη ἐγγράφων, δεδιπλωμένων ἐν σχήματι ἐπιστολῶν καὶ δεδεμένων δι' ἐρουθρᾶς ταινίας.

Ἐβυσε τὴν ταινίαν ταύτην, ἐξήτασε τὰ ἐγγράφα καὶ μικρὸν ἐδέησε νὰ ρήξῃ κραυγὴν θριαμβοῦ.

— Ἴδου τί μου ἐχρειάζεται, ἐψιθύρισεν. Ἴδου τί ἐξασφαλίζει τὴν ἐκδίκησίν μου! ... ἀληθῆς εὐτυχία! ...

Ἐπανέθετο, ὡς ἠδυνήθη κάλλιον, τὰ τοῦ γραφείου εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν κατάστασιν, ἐξήλειψε μετ' ἀξιοπαρατηρήτου νοημοσύνης τὰ ἴχνη τῆς νυκτερινῆς αὐτοῦ ἐπιδρομῆς, καὶ φέρων μόνον τὴν δέσμη τῶν ἐπιστολῶν, εἰς ἃς ἐφάνετο ἀποδίδων μεγίστην σημασίαν, κατέλιπε τὸν πύργον καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὸν πύργον Δεβεζαί ἀγούσαν.

Τὸ ἀμφίβολον λυκαυγές, ὅπερ διαδέχεται τὸ σκότος καὶ προηγέται τῆς ἡμέρας, ἤρξατο εἰσδύον εἰς τε τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ κατακλύσῃ διὰ τῶν φωτοβόλων αὐτοῦ ἀκτίων τὴν γῆν, μετὰ νύκτα θυελλώδη καὶ φρικώδη.

Ὅτε ὁ Καλλιουέ ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον, ἔμαθεν ὅτι ὁ κόμης εἶχεν ἐπανειλημμένως ἐρωτήσει περὶ αὐτοῦ. Ἐσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου του, ὅστις εἶχε κατακλιθῆ ἐνδεδυμένος ἐπὶ τινος κινανκλίντρον, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήσθη. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἠλλοιωμένον, τὸ βλέμμα του ἠλθίον· ἀμφότερα δ' ἐξεδήλουν τὴν πλήρη αὐτοῦ ἐκμηδένισιν.

Πρὸ τριῶν ὥρῶν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ νεκρικοῦ κοιτῶνος, καταλιπὼν τὸν γέροντα ἱερέα προσευχόμενον παρὰ τὴν κλίνην, ἐφ' ἣν ἀνεπαύετο ὁ νεκρὸς τῆς Μαργαρίτας.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθεν ὁ δασοφύλαξ, ἀκαριαῖον φῶς ἐνεψύχωσε τοὺς ὀφθαλμούς του κ. Δεβεζαί.

— Ὁ κύριος κόμης με ἐξήτησεν; εἶπεν ὁ Καλλιουέ.

— Ναί...

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου κόμητος.

— Καλλιουέ, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ πολλά.

— Ἀκούω καὶ περιμένω.

— Ἀλλὰ πρὸ πάντων παρατήρησε, ἀνὰ θύρας ἦναι καλῶς κεκλεισμέναι καὶ ἂν δύναται νὰ μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ κυρίου του.

— Ὅλοι εἶναι καλῶς κλεισμένοι, εἶπεν. Ὁ κύριος κόμης ἠμπορεῖ νὰ ὀμιλήσῃ ἀφόβως.

— Ποῦ ἦσο;

— Ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας.

— Τὰς διαταγὰς μου! ... Ἐδῶκα λοιπὸν διαταγὰς;

— Βέβαια.
 — Ποίως ;
 — Τὸ χαρτοφυλάκιον.
 — Ἄ! τὸ χαρτοφυλάκιον! ... ἐπανελάθεν ὁ κόμης ἀνασκιρτήσας. Ἐνθυμούμαι... Καί ; ...
 — Τὸ ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑποκόμητος.
 — Καί πῶς ;
 Ὁ δασοφύλαξ διηγήθη τὰς λεπτομερείας τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς του, ἃς γινώσκωμεν ἔννοεῖται ὅμως ὅτι οὐδὲ λόγον ἔκαμε περὶ τῶν ὑπεξαίρεθέντων ἐγγράφων.
 — Ἄλλὰ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, τὸ σχέδιον δὲν ἦτο νὰ περιμείνης, ὅπως εἰσέλθῃς εἰς τὸν πύργον Βιλλεδιού, ἢ εἰδήσεις τοῦ δυστυχήματος νὰ φέρῃ πρῶτον τὴν σύγχυσιν, τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ; ... Δὲν μοῦ εἶπες οὕτω ;
 — Τὸ εἶπον, κύριε κόμη, ἀλλ' ἔπειτα ἐσκέφθην...
 — Τί ;
 — Ὅτι ἴσως θὰ ἔβαλον σφραγίδας, καὶ τοῦτο ἤθελε καταστήσῃ ἀπραγματοποιήτον τὸ σχέδιόν μου. Ἐστοχάσθην λοιπόν, ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ ἐνεργήσω εἰς τὴν στιγμήν, καὶ βλέπετε ὅτι εἶχα δίκαιον, διότι ἐπέτυχα.
 Ὁ κόμης ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.
 — Αὐτὸ μόνον εἴχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε ; ἠρώτησεν ὁ Καλλιούε.
 — Ὅχι.
 — Τί ἄλλο ;
 Ὁ κ. Δεβεζαῖ ἐφρικίασε. Τὰ χεῖλη του συνεσπάσθησαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἤχος ἐξῆλθεν αὐτῶν.
 Ὁ,τι ἤθελε νὰ εἶπῃ ὁ κόμης προήρχετο προφανῶς ἐκ φρικώδους σκέψεως, διότι ὁ τρόμος ἐξέδηλοῦτο εἰς τὰ βλέμματά του.
 Θ'
 Πρώτασις.
 Ἐπὶ τέλους, ἐφάνη λαβὼν ἀπόφασιν τινα. Καταβαλὼν δὲ ὑπέρτατον ἀγῶνα, ἐψιθύρισεν :
 — Καλλιούε...
 — Κύριε κόμη ; ...
 — Τὸ μνημα, Καλλιούε... ἐκεῖνο τὸ μνημα... εἰξεύρεις ;
 — Τί ;
 — Ἐβαλλες εἰς τὴν θέσιν του τὸ μάρμαρον ;
 — Πῶς ἤμποροῦσα νὰ τὸ βάλω μόνος, κύριε κόμη ; Δὲν εἶχα τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν νὰ τὸ κρατήσω καὶ νὰ μὴ συντριβῇ, ἂν ἐπιπτε μὲ ὀρμὴν, τὸ ὅποιον θὰ συνέβαινε ἀφεύκτως...
 — Λοιπὸν τὸ μνημα ἔμεινεν ἀνοικτόν ;
 — Ναί, κύριε κόμη.
 — Ὡστε ὄλαι αἱ προφυλάξεις μας, ὅπως ἐξαλείψωμεν τὰ ἴχνη τοῦ χυθέντος αἵματος εἶναι πλέον ἀνωφελεῖς ;
 — Διατί ;
 — Διότι ὁ πρῶτος, ὁ ὅποιος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ νεκρικὰ ὑπόγεια, θὰ ἰδῇ τὸ

πτῶμα τοῦ ὑποκόμητος, καὶ τότε οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ πλέον ὅτι ἐγινε μονομαχία, καὶ ὄχι δολοφονία.

— Τοῦτο ἤμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν εὐκόλως.

— Πῶς ;

— Εἶναι ἀνάγκη κανεῖς νὰ μὴ ἤμπορῆσῃ νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζω τὴν γνώμην σας.

— Καί τί ἔκαμες ;

— Ἐρρίψα πρὸ μιᾶς ὥρας τὰ δύο κλειδιά εἰς τὸν ποταμόν.

— Ἄλλὰ ἐλησμόνησες ἓνα πρᾶγμα, Καλλιούε...

— Τί ;

— Ὅτι ἡ σύζυγός μου ἀπέθανε τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ὅτι οἱ πρόγονοί μου τὴν περιμένουσιν εἰς τὸν τάφον, ὅπου πρέπει νὰ ἀναπαυθῶσιν ὅσοι ἔφερον καὶ θὰ φέρουν τὸ ὄνομά μου.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐφάνη ταραξάσα τὸν δασοφύλακα, ὅστις ὅμως δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του καὶ νὰ εὕρῃ τὸ μέσον, ὅπως ὑπερνηκθῇ καὶ ἡ δυσχέρεια αὕτη.

— Ὁ κύριος κόμης ἐλησμόνησεν ὅτι, εἰς τὴν ὑστερὴν αὐτῆς ὥραν, ἡ κυρία κόμησσα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὴν τελευταίαν θέλησίν της.

— Εἰς ἐμέ !.. ἀνέκραζεν ὁ κ. Δεβεζαῖ.

— Εἰς σὰς τὸν ἴδιον, κύριε κόμη.

— Καὶ ποία ἦτον ἡ θέλησις αὕτη ;

— Νὰ ταφῇ, ὄχι πλησίον εἰς τοὺς πρόγονους σας, ὑποκάτω εἰς παγερούς καὶ σκοτεινοὺς θόλους ; ἀλλὰ εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ χωρίου, ὅπου εἶναι πράσινα βρύα καὶ μοσχοβολοῦντα ἄνθη.

— Ὁνειρεύεσαι, Καλλιούε ;

— Διόλου, κύριε κόμη.

— Αὐτὴν τὴν θέλησιν, τὴν ὁποίαν λέγεις, ἡ κυρία κόμησσα δὲν τὴν ἐξέφρασε.

— Τὸ πιστεύετε ;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἰσως ἔχετε δίκαιον... Ἄλλὰ τί σημαίνει ; Οἱ νεκροὶ δὲν ὀμιλοῦν, καὶ ἡ κυρία κόμησσα δὲν θὰ σὰς διαψεύσῃ...

— Ἄλλ' ἢ συνειδήσις μου...

— Τί ;

— Ἡ συνειδήσις μου ἐπαναστατεῖ, μόλις συλλογισθῶ ὅτι θὰ ἀποδώσω εἰς ψυχρὰ χεῖλη λόγους, τοὺς ὁποίους αὐτὰ δὲν ἐπρόφερον.

— Τότε δὲν βλέπω κανένα μέσον διὰ νὰ ἀποφύγετε ὅ,τι σὰς τρομάζει καὶ νὰ ἐμποδίσετε νὰ ἔμβουν εἰς τὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα, ἐκτὸς ἂν ἔμβωμεν ἡμεῖς πρῶτοι καὶ κλείσωμεν τὸ μνημα.

— Ὁ κόμης ἐγένετο κάτωχρος.

— Προτιμῶ ν' ἀποθάνω, ἐψέλλισε, καὶ ὄχι νὰ εὕρεθῶ πάλιν, ἔστω καὶ δι' ἐν δευτερόλεπτον, ἐνώπιον τοῦ πτώματος ἐκείνου.

— Τότε, κύριε κόμη, ἀποφασίσετε. Ὅ,τι σὰς προτείνω εἶναι τὸ ἀσφύτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Τί ἐνδιαφέρονται οἱ νεκροὶ, ἂν κοιμηθῶσι τὸν ὑστερον ὕπνον τῶν ὑποκάτω εἰς ἓνα μάρμαρον ἢ ὑποκάτω εἰς τὸ χῶμα ;

Ὁ κόμης ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ μακρόν. Ἐποίησεν ἔτι ἀντιρρήσεις τινάς, εἶτα ἐνέδωκεν.

— Αὐτὸ εἶχε νὰ μοῦ εἰπῇ ὁ κύριος κόμης ; ἠρώτησε διὰ δευτέραν φοράν ὁ Καλλιούε.

Καὶ διὰ δευτέραν φοράν ὁ κόμης ἀπήντησεν :

— Ἐ, ὄχι ἀκόμη.

Ὁ Καλλιούε ἐποίησε σημεῖον σημαῖνον :

— Ἀκούω.

— Εἶσαι ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ ! .. δὲν εἶναι ἀλήθης, Καλλιούε ; .. εἶπεν ὁ κόμης. Ὁ δασοφύλαξ, ὅστις δὲν περιέμενε τοιαύτην ἐρώτησιν, ἀνεσκίρτησεν.

— Πιστεύω ὅτι σὰς τὸ ἀπέδειξα περισσότερο ἀπὸ μίαν φοράν ;

— Δὲν ἀμφιβάλλω... Ἄλλὰ θέλω νὰ σὲ ἀκούσω πάλιν νὰ μὲ διαβεβαιώσῃς περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου.

— Εἶναι εἰλικρινῆς καὶ βαθυτάτη, κύριε κόμη.

— Τὸ εἰξεύρω. Ἄλλ' ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ μοι τὸ ἀποδείξῃς μίαν ἀκόμη φοράν ;

— Δὲν θὰ ἐδίσταζα.

— Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ πράξῃς διὰ τοῦτο :

— Ὅ,τι καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ πράξω, κύριε κόμη.

— Καμμία θυσία δὲν θὰ σοῦ ἐφαίνετο ὑπερβολικῆ ;

— Καμμία.

— Ἀκόμη καὶ νὰ χωρισθῶμεν ;

Ὁ Καλλιούε ἀνεσκίρτησεν αὐτὸς καὶ ἐψιθύρισεν :

— Νὰ χωρισθῶμεν ;

Ὁ κόμης ἐποίησε καταφατικόν τι σημεῖον.

— Διὰ πολὺν καιρὸν ; ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Διὰ παντός.

Ὁ Καλλιούε δὲν ἀπήντησεν ἄλλ' ἠτένισε διὰ παρατεταμένου καὶ ἐταστικοῦ βλέμματος τὸν κύριόν του, ὅστις μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Σιωπῆς ;

— Ὅμιλεῖτε σπουδαίως, κύριε κόμη ;

— Ναί.

— Σκεφθῆτε ὅτι ἀγαποῦσα τὸν τόπον τοῦτον... ἐγεννήθηκα ἐδῶ... ἐδῶ ἠύξθησα... καὶ ἐδῶ ἠλιπίζα νὰ ἀποθάνω !

— Ὅλα αὐτὰ τὰ εἰξεύρω ἀλλὰ εἰξεύρω πρὸς τοὺς ὅτι, ὅπου δὲν ὑπάρχει θυσία, δὲν ὑπάρχει καὶ ἀφοσίωσις.

— Εἶναι ὀρθόν ! Ἄλλὰ διὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνετε θὰ ἔχετε βεβαίως ἓνα λόγον ;

— Ἐχω ἓνα.

— Ἐμπορῶ νὰ τὸν μάθω ;

— Ἀκουσέ με, Καλλιούε, καὶ θὰ σοῦ ὀμιλήσω εἰλικρινῶς... Εἶσαι παλαιὸς ὑπηρέτης καὶ σὲ ἀγαπῶ... ἀλλὰ εἶσαι περιττός ἐδῶ...

— Διατί ;

— Διότι γνωρίζεις τὰ μυστικὰ τῆς νυκτὸς ταύτης... διότι εἶσαι ὁ μόνος, ὅστις γνωρίζεις τὴν ἀτιμίαν μου καὶ τὴν ἐκδίκησίν μου... διότι, ἂν μείνης, ἡ παρουσία σου θὰ ἦνοιγε ἀπαύστως τὴν πληγὴν, ἢ ὁποία αἰμάσσει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου... Μὲ ἔννοεῖς, Καλλιούε ;

Ὁ δασοφύλαξ ἔκλινε τεθλιμμένος τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν:

— Σὰς ἔννοῶ.

— Εὐρίσκεϊς ὅτι ἔχω δίκαιον;

— Ναί.

— Καὶ ἀναχωρεῖς;

— Ἀναχωρῶ.

Ὁ κόμης ἔλαθε τὴν χεῖρα τοῦ Καλλιουέ καὶ ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐγκαρδίως, ὅπερ ὅμως δὲν συνεκίνησε καὶ πολὺ τὸν δασοφύλακα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ προσθέσω — ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κ. Δεβεζαί, — ὅτι θὰ ἐνδιαφέρωμαι ὑπὲρ σοῦ, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσαι καὶ ὅτι θὰ ἐξασφαλίσω τὴν τύχην σου.

— Ἄ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Καλλιουέ.

— Θὰ σοῦ δώσω τώρα ἀρκετὴν ποσότητα χρημάτων διὰ νὰ θέσης τὰ θεμέλια τοῦ μέλλοντός σου.

— Ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὑπάγω!

— Ὅπου θέλεις... εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν... εἰς τὴν Βραζιλίαν... εἰς τὰς Ἰνδίας...

— Φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ βάλετε μεταξύ ἡμῶν τὸν Ὠκεανόν. Ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς χιλιάδες λεῦγαι περισσότερον ἢ ὀλιγότερον, τί σημαίνουν;.. Πότε θέλετε νὰ ἀναχωρήσω;

Ὁ κόμης ἐδίστασε μικρόν, εἶτα εἶπεν:

— Ἡ ἐγγυμοσύνη τῆς Σωσάννης μὴ ἦναι λίαν προχωρημένη καὶ τὴν ἐμποδίζῃ νὰ ταξειδεύσῃ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Καλλιουέ ἐξήστραψαν ἀπαίσίως.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε περὶ αὐτῆς... εἶπεν ἀποτόμως... Ἡ Σωσάννα θὰ κάμῃ ὅ,τι θέλω.

Ἐκπλαγεῖς ἐκ τοῦ τόνου, δι' οὗ ἀπηγγέλθησαν αἱ λέξεις αὗται, ὁ κόμης παρετήρησεν ἀνησυχῶς τὸν Καλλιουέ, οὐτινος ὅμως τὸ πρόσωπον εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν προσωπίδα τῆς πρῶην ἀπαθείας.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ κόμης. Τότε δὲν σὲ ἐμποδίζει τίποτε νὰ ἀναχωρήσῃς σήμερον;

— Τίποτε ἀπολύτως.

— Δὲν θὰ κάμῃς καμμίαν προετοιμασίαν;

— Καμμίαν.

— Θὰ σοῦ δώσω πεντήκοντα εἰκοσάφραγκα, διὰ τὰ ἔξοδά σου ἄχρι τῆς Νάντης, καὶ ἐπιταγὴν διὰ εἴκοσι χιλιάδας φράγκων, πληρωτέων ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ τραπεζίτου μου... Σὲ ἀρκοῦσι;

— Ναί.

— Δύνασαι νὰ ἐπιβιβασθῆς ἐν Νάντη, ἢ ἐν Παϊμπέρφ. Ἄλλως τε, μόλις φθάσῃς εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος καὶ ἀποκατασταθῆς, ἂν σοῦ χρειασθῶσι χρήματα, γράψε μου καὶ ἀμέσως σοῦ ἐμβάξω ὅσα ἤθελον σοῦ χρειασθῆ.

— Καλὰ, κύριε κόμη.

Ὁ κύριος Δεβεζαί, ἀνοίξας συρτάριον, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Καλλιουέ κύλινδρον χρυσῶν νομισμάτων, εἶτα ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τὴν ἐπιταγὴν, ἣν ὁ δασοφύλαξ ἔθετο ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του.

— Δὲν σὰς εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, εἰ-

πεν οὗτος, διότι ἐπρωτίμων νὰ μείνω πτωχὸς ἐδῶ, παρὰ νὰ φέρω τὰ χρήματά σας ἄλλαχθῶ. Ἀλλὰ, ἀφοῦ ἦναι ἀνάγκη, διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἡσυχίαν σας, ἀναχωρῶ... Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐγκαταλείψω τὸν πύργον καὶ δὲν θὰ μεῖ ἰδῆτε πλέον.

Ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπρέτης ἀπεχαιρετίσθησαν, καὶ ὁ ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξεν, ἐκ μέρους τοῦ πρώτου, ἐγκάρδιος· ἀλλ' ἐκ μέρους τοῦ τελευταίου, παγερὸς καὶ ἀπαίσίως.

Ὁ Καλλιουέ, μόλις ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος τοῦ κόμητος καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθὲν του, μετὰ φωνῆς, τῆς ὁποίας ἀδυνατοῦμεν νὰ ὑποδείξωμεν ἀρκούντως τὴν πλήρη μίσους πικρίαν, ἐπιθύρῃσεν:

— Ἀναχωρῶ, ἀλλὰ ὁ μεταξὺ μας λογαριασμὸς δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, κύριε κόμη... Θὰ συναντηθῶμεν πάλιν... πότε;... δὲν εἰξεύρω... πάντοτε ὅμως θὰ ἦναι πολὺ γρήγορα διὰ σὰς.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Καλλιουέ πράγματι ἀπεμακρύνετο τοῦ πύργου καὶ τῆς χώρας, ἀλλὰ μόνος, ἐγκαταλιπὼν τὴν νεκρὰν σύζυγόν του.

Τὴν προίαν ἐκείνην δύο κεραυνοβόλοι καὶ ἀπροσδόκητοι εἰδήσεις διεδόθησαν ἐν τοῖς περιχωροῖς, μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος. Ἡ μὲν περὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ πρῶρου θανάτου τῆς ὠραίας καὶ νεαρᾶς κομῆσης Δεβεζαί, ἥτις, ἀποθνήσκουσα, ἐγέννησε θυγάτριον προῶρως· ἡ δὲ ἄλλη, παραδοξότερα καὶ μᾶλλον ἀνεξήγητος, ἦτο ἡ περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, πνιγέντος ἐν τῷ Λεῖγνρι, μετὰ τοῦ πιστοτέρου τῶν ὑπηρετῶν του.

Τὰ πτώματα τοῦ ὑπρέτου καὶ τῶν δύο ἵππων ἐξεβράσθησαν εἰς τὴν ὄχθην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ τὸ τοῦ κ. Βιλλεδιού δὲν ἀνευρέθη.

Ἡ καταστροφὴ αὕτη ἀπασχόλει λίαν τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ ἰδίως ἔνεκα τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν μυστηρίου. Πράγματι, τὴν προγενεστέραν ἐσπέραν ὁ ὑποκόμης κατέλιπε τὸν υἱόν του μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτια του, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, δυναμένη νὰ δώσῃ ὑπονοίας, ὅτι ἐσχεδιάζε νυκτερινὴν ἐκδρομὴν. Οἱ ἵπποκόμοι δὲν εἶχον διαταχθῆ νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς δύο ἵππους, καὶ μόνον τὴν ἐπιούσαν ἐνόησαν ὅτι ἔλειπον οὗτοι ἐκ τοῦ ἵπποστασίου. Πρὸς τί ἄρα γε ἡ μυστηριώδης ἔξοδος ἐν νυκτὶ θεελλῶδει; Πόθεν ἐπέστρεφεν ὁ κ. Βιδελλίου τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ θάνατος, ἀνωρθωθείς ἐνώπιόν του, ἐφώνησεν αὐτῷ:

— Μὴ περαιτέρω;...

Αἰνίγματα ταῦτα, ὧν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ παράσχῃ τὴν λύσιν.

Ἡ κηδεῖα τῆς κομῆσης Μαργαρίτας Δεβεζαί ἐγένετο τὴν ἐπιούσαν, μετὰ μεγάλῃς ἐπισημότητος, ἐν μέσῳ ἀπειροῦ πλήθους συγγενῶν καὶ φίλων προσελθόντων πανταχόθεν τῆς ἐπαρχίας. Οὐδεὶς παρευρέθη ἀδιάφορος.

Ὅπως ἐκτελέσωσι μίαν τῶν τελευταίων θελήσεων τῆς ἀποθανούσης, ἀντὶ νὰ θά-

ψωσι τὴν κόμησσαν ἐν τοῖς νεκρικοῖς ὑπογειοῖς τοῦ πύργου, ἔθαψαν αὐτὴν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ ἦσαν κατεσπαρμένοι πενιχροὶ ἐπιτύμβιοι λίθοι καὶ μικροὶ μέλανες ξύλινοι σταυροί.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλήσθησαν δακρύων, ὅτε ἠκούσθη ὁ κρότος τοῦ χώματος, πεσόντος ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἔνθα ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον ἡ νεανὶς ἐκείνη, ἡ τὸσον ὠραία, ἡ πρό τινων ἔτι ἡμερῶν πλήρης ζωῆς καὶ μέλλοντος καὶ χαρίτων — προσέθετον δὲ — καὶ ἀρετῶν.

Ἡ λύπη τοῦ κυρίου Δεβεζαί ἦτον ἄφρονος καὶ βαθυτάτη...

Τροφός, προσκληθεῖσα εἰς τὸν πύργον, παρέσχε τὸ γάλα αὐτῆς εἰς τὴν δυστυχῆ ὄρφανήν.

Γ

Διπλῆ ἐξήγησις.

Ὁφείλομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην διπλὴν ἐξήγησιν.

Ὁφείλομεν νὰ εἰπῶμεν πῶς ἡ κόμησσα Δεβεζαί εὐρέθη εἰς τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ πτώμα τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού ἐμελλε νὰ καλυφθῆ διὰ παντός ὑπὸ βαρυτάτου μαρμαροῦ. — Ὁφείλομεν προσέτι νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ αἷτια τοῦ ἀγρίου μίσους, τὸ ὁποῖον ὁ Καλλιουέ ἔτρεφε κατὰ τοῦ κόμητος, ἀντὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσίωσης, περὶ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος οὗτος εἶχεν ἀκράδαντον πεποίθησιν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν διπλὴν ταύτην ὑποχρέωσιν, ὅσον τὸ δυνατόν συντόμως.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Βιλλεδιού τελευταίας αὐτῆς συνεντεύξεως, ἡ Μαργαρίτα Δεβεζαί ἦτο ἀνήσυχος. Ἡ ἀνησυχία τῆς δὲν εἶχεν ἀμεσον λόγον, καὶ ὅμως ἦτο ἀλγεινή, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν ἀκάνθινον στέφανον διὰ τὴν παρεκτροπομένην γυναικα.

Ἐν τῷ βρόμῳ τῆς θυέλλης, ἡ δυστυχῆς ἐπίστευεν ὅτι ἤκουε τῆς ἀπειλῆς τοῦ ὠργισμένου Θεοῦ.

Ὅτε ὁ ἐραστής αὐτῆς τὴν ἐγκατέλιπεν, ὅπως ἐπανάθη εἰς τὸν πύργον του, προαίσθημα ἀπασισιώτερον ἔτι κατέλαβεν αὐτὴν! Ἐκαστοὶ δὲ παρερχόμενον λεπτόν ἐπέτεινε τὸ προαίσθημα τοῦτο. Ἐπὶ τέλους ἐπέισθη ὅτι ἦτο ἀδύνατον δυστύχημά τι νὰ μὴ ἐπέλθῃ εἰς τὸν κ. Βιλλεδιού. Ἀλλὰ ποῖον; Τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ προμαντεύσῃ. Ἡ δυστυχῆς γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κατακλιθῆ. Τετυλιγμένη πλατὺν λευκὸν κοιτωνίτην, ἐπλησίασεν εἰς ἓν τῶν παραθύρων καὶ στηρίξασα τὸ φλεγόμενον μέτωπόν της ἐπὶ τῶν ὑάλων ἠτένιζεν ἐπιμόμως πρὸς τὸ μέρος, δι' οὗ ὁ ὑποκόμης ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ σκότει· ἔμεινε δὲ οὐκ ὀλίγον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ. Αἰφνης ἔβαλεν ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ ὅπως μὴ πέσῃ, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς ἀστραπῆς εἶδε δύο ἀνδρας φέροντας ἐπὶ φορείου πράγμα τι, σχήματος ἀλλοκότου. Τὸν ἓνα δὲ αὐτῶν ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν

ἦτο ἡ σύζυγός της· ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισις ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀκαριαία, ὥστε ἡ ἀμφιβολία δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβληθῆ εἰς βεβαιότητα.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ — οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῆ — κατέχει δευτέραν τινὰ ὄρασιν, εἰς ἣν ἰσχυρὸς ἠθικὸς ἐρεθισμὸς παρέχει ἐνίοτε θαυμασίαν διορατικότητα. Ἡ διορατικότης αὕτη ἀνεπλήρωσε παρὰ τῆ κυρία Δεβεζαὶ ὅ,τι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σώματος. Ἔσχε δ' αὕτη τὴν συνειδησιν, ἡ μᾶλλον τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ φορείου φερόμενον ἐκεῖνο πρᾶγμα ἦτο τὸ πτώμα τοῦ κυρίου Βιλλεδιού.

Ἡ κεραυνοβόλος αὕτη ἀποκάλυψις, ἀντὶ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὴν νευρικὴν κρίσιν, ἐκδηλουμένην διὰ δακρύων καὶ κραυγῶν, ἐπήνεγκεν εἰδὸς τι ὑπνοβασίας. Ἡ Μαργαρίτα, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδησιν τῆς πράξεώς της, κατέλιπε τὸν κοιτῶνά της, διέτρεξε τοὺς κοιτινοὺς διαδρόμους, κατῆλθε τὰς κλίμακας, ἔφθασεν εἰς τὸν κήπον καὶ ἤρρισε νὰ περιφέρηται περὶ τὸν πύργον, βαδίζουσα εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἐβάδιζε βραδέως καὶ ρυθμικῶς, ὡς αὐτόματον. Ἀνεξήγητος ζάλη εἶχε καταλάβῃ αὐτήν. Ἡγνῶει ποῦ ἦτο ἡγνῶει τί ἐζήτει. Ἄν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκετο τις ἐνώπιόν της καὶ ὠμίλει αὐτῇ, οὔτε θὰ ἤκουεν αὐτόν.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἔφθασεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ νεκρικοῦ ὑπογείου, οὗ ἡ θύρα εἶχεν ἀφῆθῆ ἀνοικτὴ ὑπὸ τοῦ Καλλιουὲ καὶ τοῦ κόμητος. Ὑπέκρουσα δὲ εἰς τὸ ὄρθον αὐτὴν ἔνστικτον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον. Καθ' ὅσον ἐπροχώρει, ἀσθενὲς φῶς ἔφθασεν ἄχρις αὐτῆς, χωρὶς ὅμως νὰ προσβάλλῃ τὴν ὄρασιν της. Τότε ἐφάνη εἰς τὸν κόμητα καὶ τὸν δασοφύλακα ὡς φάντασμα, ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐπὶ τέλους, εἰσῆλθεν ἐν τῷ φωτεινῷ κύκλῳ. Ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἀνοικτὸν μνημα καὶ, ἀναγνωρίσασα τὸ καθημαχμένον πτώμα τοῦ ὑποκόμητος, ἀνεκτίσαστο ἐπὶ στιγμὴν τὰς αἰσθήσεις της, ὅπως ἀπολέσῃ αὐτὰς σχεδὸν ἀμέσως.

Τὰ λοιπὰ εἶναι γνωστά.

Ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ ἡμετέρα ἱστορία, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Δεβεζαὶ εὐρίσκετο πολυάριθμος καὶ παιδρὸς ὄμιλος. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε μεταβῆ, ὅπως διέβη ἐβδομάδας τινάς, παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ της ἐν Βερρῷ. Ὁ δὲ κόμης, προσωρινῶς ἐλεύθερος, παρέθετεν εἰς εἰκοσάδα φίλων πρόγευμα, ὅπερ ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ μέγα κυνήγιον, μεθ' ὃ περιέμενε τοὺς κυνηγοὺς λουκούλιον γυῦμα. Τὸ πρόγευμα διήρκεσε πολὺ. Οἱ κύνες ἔτρεχον ἀνήσυχοι, καὶ οἱ ἵπποι ἐχρεμέτιζον ἐν τῇ παρὰ τὸν πύργον πλατείᾳ, ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι ἔμενον ἔτι πίνοντες ἀνηγαυικὸν οἶνον. Ἐπὶ τέλους, οἱ ἐκπεφυσισμένοι ἀπόγονοι τοῦ Νεμβρῶδ ἀπεφάσισαν, σχεδὸν δυσαρέστως, νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς φιάλας καὶ νὰ ἱππεύσωσιν. Ἐπρόκειτο νὰ κυνηγήσωσι μίαν ἔλαφον.

Τὸ κυνήγιον ὑπῆρξεν ἔξοχον. Τὸ ζῶον μετὰ ἐξάωρον δρόμον, ὄμιον πρὸς τὸν τοῦ ἵππου τοῦ ἄσματος τοῦ Βούργερ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἔφυγε, καὶ, ἀποκαμὸν ἐκ τοῦ κόπου, κατέφυγεν εἰς μικρὸν τι τέμα, κείμενον εἰς ἀπόστασιν τετάρτου λεύγης περίπου ἀπὸ τῶν κηκλίδων τοῦ πύργου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΑΓΡΕΞΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα δεκάτη τρίτη.

Ἀπόψε ἡ Σελήνη μοὶ διηγήθη τὰ ἑξῆς:
— Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὸ δάσος, ὑπάρχουν δύο ἀγροτικαὶ οἰκίαι· αἱ θύραι των εἶνε χαμηλαί, τὰ δὲ παραθύρα ἀκόμη χαμηλότερα· περικυκλοῦνται ὅμως ἀπὸ κλιματαριαῖς καταφόρτους σταφυλῶν καὶ ἀπὸ πλῆθος ἀνθισμένων κισσῶν, αἱ δὲ στέγαι των γέμουσι χλόης καὶ ἄλλων φυτῶν.

Ὁ κήπος δὲν περιέχει παρὰ γεώμηλα καὶ κράμβας· οὐχ ἦττον, εἰς τινὰ γωνίαν, ἀνθίζει καὶ μία τριανταφυλλιά καὶ ἐκεῖ πλησίον ἐκάθητο μικρὰ κόρη· εἶχε τὰ βλέμματά της προσηλωμένα ἐπὶ τινος ὑψηλῆς ὄρου, πεφυτευμένης μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων οἰκιῶν, οἱ κλώνες της εἶνε μεγάλοι, κατερχόμενοι μέχρι τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, ὁ δὲ κορμὸς της εἰς τὴν κορυφὴν ἐπριονίσθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ πατρὸς της.

Ἐκεῖ λοιπὸν κατεσκεύασε τὴν φωλεάν του ὁ πελαργὸς καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκετο οὗτος ἐπάνω καὶ ἐρράμφιζε τὸν κορμόν.

Αἶφνης ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς οἰκίας καὶ ὠραῖος παῖς ὀμίλιξ ἐξέρχεται καὶ πλησιάζει τὴν κόρην· ἦτο ὁ ἀδελφὸς της.

— Τί κυτᾶς ἔτσι; τὴν ἐρωτᾷ.

— Νά, κυτᾶζω τὸν πελαργόν, τοῦ ἀπήντησεν, ἡ γειτόνιστά μας μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ πελαργὸς φέρνει τὰ μικρὰ παιδάκια εἰς τὰς μητέρας καὶ ὅτι ἀπόψε θὰ φέρῃ καὶ εἰς τὴν μητέρα μας ἓν, λοιπὸν περιμένω νὰ ἴδω πότε θὰ τὸ φέρῃ.

— Μπᾶ, κουτῆ ποῦ εἶσαι, καυμένη καὶ τὸ πιστεύεις;

— Ἀμὴ σὺ γιατί δὲν τὸ πιστεύεις;

— Καὶ μὲ μοῦ τὸ εἶπε χθὲς ἡ γειτόνισσα, ἀλλὰ ἐνῶ ὠμίλει, γελοῦσα· γὰρ νὰ βεβαιωθῶ λοιπὸν ἐγὼ τῆς λέγω νὰ ὀρκισθῆ εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἤθελε, λοιπὸν δὲν εἶνε ἀλήθεια· ἔπειτα δὲν τὸ κατάλαβες ὅτι τὸ λέγουν αὐτὸ εἰς τὰ παιδιὰ γὰρ νὰ τὰ κοροιδεύουν;

— Πολὺ καλά· ἀμ' τότε λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἔρχονται τὰ μικρὰ παιδιὰ;

— Δὲν τὸ ξέρεις; τὰ στέλνει ὁ Θεός.

— Naί, μὰ ὁ Θεός, λέγουν, πῶς τὰ σκεπάζει μὲ τὸ ρούχό του· πῶς λοιπὸν ξέρουν ὅτι αὐτὸς τὰ φέρνει;

Αἶφνης ὅμως κρότος διαχωριζομένων κλώνων ἠκούσθη ἔντρομα τὰ παιδιὰ ἐκυττάζοντο, μὴ τολμῶντα νὰ ἴδωσι πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούετο ὁ κρότος.

Μετ' ὀλίγον ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἡ γειτόνισσα τὰ προσεκάλεσεν.

— Ἐλάτε λοιπὸν νὰ ἴδῃτε τὸ παιδάκι ποῦ σὺς ἔφερον ὁ πελαργός.

Τότε τὸ ἄρσεν, στραφέν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του μὲ βλέμμα πλήρες ἀθωότητος:

— Καλὰ λές, Φιφί, πῶς τὰ φέρνει ὁ Πελαργός τὰ παιδάκια.

Ἐκείνη δὲ ὑπερήφανος:

— Ἄμ, πῶς νομίζεις!... τῷ ἀπήντησεν.

X.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἰσποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν:

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

A'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφίῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5.

B'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ῥοδαὶ Ἀλκαταί.

Τιμᾶται δρα. 1 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρα. 1,50 (ἐλεύθ. ταχυδρ.).

Ἐξεδόθη τὸ Γ' τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (εἰς 46 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτά 50.

Συνδρομὴ ἔτησια (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρα. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρα. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστον τεύχος.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὀφελιμῶν καὶ ἀξιοαναγνώστων ἔργων, ὧν κατὰλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Πρασατείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθέν.